

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 50.

Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367103360.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

↪ En Morgen, det var just St. Hans Dag, stod Arnold i sit Tagkammervindue og tænkte paa sit Eventyr. Det var et deiligt Sommerveir og han saae mangfoldige pyntede Herrer og Damer strømme ud af Stadsporten, for at fornøie sig ved Kilden i den nærliggende Lystskov. Han saae de fornemme Junkere, og de rige Groserersønner tumle deres lystige Gangere og hilse Damerne i de rullende Phaetonner og Viernervogne, mens de sprengte forbi, og han beklagede kun, at han ikke ogsaa var riig, og havde en prægtig Hest at ride paa. Det syntes ham ret en kostelig Glæde, saaledes at fare forbi den eene Skjønhed efter den anden, og glæde sig over en venlig Hilsen i Forbifarende, mens man ilede andre maaskee endnu skjønnere Syner og Hændelser imøde. Hvergang jeg da saae en Vogn med pyntede Damer langt borte, vilde jeg spore min Ganger - sagde han ved sig selv - og maaskee tænke: hun er midt iblandt dem; og naar det saa virkelig var hende, virkelig Grevinde Cordula ... Men det er sandt, det er jo Drøm og Eventyr Altsammen. Dog Hvo kan vide sin Lykke - tænkte han videre - kan jeg ikke ride, saa kan jeg jo gaae. Derpaa tog han Hat og Stok, og gik ud af Porten. Men Lysten til at ride kunde han slet ikke faae ud af sit Hoved, og han tænkte ved sig selv: Hvo der dog nu var et Barn, saa kunde man ride, naar man vilde, paa den første den bedste Kjøp, og have ligesaa stor Fornøielse deraf, som siden paa den deiligste Hest i Verden, og naar man troer, man rider, saa rider man jo dog igrunden i Aand og i Sandhed, om ogsaa hele den prosaiske Verden bander paa, man gaaer. Han fordybede sig saa ganske i disse Tanker, at han tilsidst, uden at mærke det, begyndte at ride til Hest paa sin Stok langs ad Landeveien, og da de Forbigaaendes Latter gjorde ham opmærksom paa hans barnagtige Foretagende, blev han ganske skamfuld og vilde tage Stokken i Haanden som før; men mærkede idetsamme, til sin store Forundring, at han greb i et levende Hestøre, og at han virkelig reed paa en prægtig sneehvid Ganger, der tumlede saa lystig afsted med ham, som han fløi. Nu loe han selv over sin forrige Indbildning, at han kun havde redet paa en Kjøp; men hvorfra han havde faaet den deilige Ganger var ham ubegribeligt. Ligemeget -tænkte han tilsidst, efterat han forgjæves havde anstrængt hele sin Tænkraft - nu rider jeg jo dog, og det var det jo, jeg ønskede; nu

51 vil jeg ikke fordærve mig Fornøielsen, ved at tænke længer paa hvordan det er muligt - *ab esse ad posse valet consequentia* - Hop! - Støvet fløi ham om Ørene, det gik fort i susende Gallop. Han reed forbi mange smukke Damer, som han før havde seet, og hilste dem paa det ziirligste. Han hilsede ogsaa sin Huusvert, som gik langsomt med et Par andre Spitsborgere til Vertshuset, og ikke noksom kunde forundre sig over, hvor den fattige Poet kunde føre sig saa prægtigt op. Nu saae Arnold langt borte en herlig forgyldt Vogn, næsten af Skikkelse som en romersk Triumfvogn, og hvori der sad en eenlig Dame. Dersom det nu var den skjønne Grevinde Cordula - tænkte han og gav Hesten af Sporerne. Jo nærmere han kom Vognen, jo vissere syntes det ham, at det ingen Anden kunde være end hende, og da han endelig kom ved Siden af Vognen, saae han til sin store Henrykkelse, at han ikke bedrog sig: hun sad virkelig i Vognen og hilsede ham med sit hulde fortryllende Smil, mens han lod Hesten gjøre smukke Kaprioler og tog Hatten af for den Skjønne.